

Slava morală a Domnului Isus (18)

În comportarea Sa față de satan

John Gifford Bellett

© SoundWords, Online începând de la: 17.09.2018, Actualizat: 17.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Matei 4.1; 12.29; Efeseni 5.11

Matei 4.1: Atunci Isus a fost dus de Duhul în pustie, ca să fie ispitit de diavolul.

Matei 12.29: Sau, cum poate cineva să intre în casa celui tare, și să-i jefuiască gospodăria, dacă n-a legat mai întâi pe cel tare?

Vrem acum să ne ocupăm cu slujba Domnului în legătura Sa cu satan. În primul rând Isus îl întâmpină, și anume la timpul potrivit, în momentul când El Și-a început lucrarea publică, ca ispititor. Satan a încercat în pustie să prăbușească pe Domnul în aceeași stricăciune morală în care el prin șiretenia lui l-a prăbușit pe Adam și natura umană în totalitatea ei. Biruința asupra ispititorului constituia pregătirea dreaptă, necesară pentru toate lucrările și acțiunile Domnului. De aceea citim și, că era Duhul, Cel care l-a dus să întâmpine pe ispititor: „Atunci Isus a fost dus de Duhul în pustie, ca să fie ispitit de diavolul.” (Matei 4.1) Înainte ca Fiul Omului să poată intra în casa celui tare și să-i jefuiască gospodăria, El a trebuit să lege pe cel tare (Matei 12.29). Înainte ca Isus să poată osândi „lucrările neroditoare ale întunericului” (Efeseni 5.11), El a trebuit să arate că El nu are nici o părtașie cu ele. Înainte ca El să poată intra în împărăția vrăjmașului, ca să-i distrugă lucrările, El a trebuit să-l înfrunte și să-l țină departe de Sine.

Isus l-a adus la tăcere pe satan. El l-a legat. Satan a trebuit să se retragă ca ispititor total biruit. El nu a putut să aducă nimic din el însuși în Isus. Dimpotrivă, el a trebuit să recunoască că tot ce a fost găsit în Isus, era din Dumnezeu. Hristos a ținut departe de Sine tot ce Adam într-o ispitire asemănătoare a lăsat să intre în el; și după ce El în felul acesta s-a dovedit curat și a trecut cu succes proba, acum El posedă un drept moral desăvârșit, ca să pedepsească tot ce nu este curat. „Piele pentru piele!” (Iov 2.4) ar putea să spună satan, acuzatorul, cu privire la un alt om – Iov – și prin astfel de cuvinte și altele asemănătoare poate acuza natura stricată a omului decăzut. Dar ca acuzator al lui Isus el nu poate face nimic înaintea tronului lui Dumnezeu; el a fost redus total la tăcere. Prin aceasta începe relația dintre Isus și satan.

Pasul următor este, că Domnul intră în casa celui tare și îi jefuiește gospodăria. Lumea este această casă, și aici vedem pe Domnul în slujba Sa cum înlătură multiplele și adânc lăstate urme ale puterii vrăjmașului. Toți surzii și orbii, care au fost vindecați, toți leproșii, care au fost curățiți, toate lucrările lui Isus de refacere și vindecare, de orice natură ar fi ele, sunt mărturii despre jefuirea lui satan în propria lui casă. După ce El a legat pe satan, Isus îi jefuiește bunurile.

Urmează apoi pasul al treilea. Satan avea „puterea morții”. Și în final Isus Se predă lui, ca aceluia care are această putere (Evrei 2.14). Golgota era ceasul „puterii întunericului” (Luca 22.53). Acolo satan s-a folosit de toate mijloacele lui de ajutor și a pus în acțiune toată șiretenia sa; dar el a fost biruit: Captivul său aparent a devenit biruitorul lui. Tocmai prin moarte Isus a nimicit pe cel care avea puterea morții. Prin jertfirea Sa de Sine, El a îndepărtat păcatul; capul șarpelui a fost zdrobit, și astfel, așa cum a spus cineva, „nu Omul, ci moartea a devenit fără putere”.

În felul acesta deci Isus, Fiul lui Dumnezeu, a aruncat la pământ pe diavolul, după ce mai

înainte El l-a legat și apoi i-a jefuit gospodăria.

Însă și o altă slavă morală se vede strălucind în slujba lui Hristos, cu privire la relația Sa cu satan. Hristos niciodată nu permite lui satan să dea mărturie despre El. Mărturia poate fi adevărată și, așa cum spunem noi, exprimată prin cele mai lingușitoare expresii, ca de exemplu: „Te știi cine ești: Ești sfântul lui Dumnezeu!” (Marcu 1.24). Dar cu toate acestea Isus îi poruncește să tacă. Slujba Domnului era pe cât de curată pe atât de plină de har. În nici un fel El nu a luat în slujba Sa ajutor de la acela pentru care venise să-l nimicească. Atât în ființa Sa cât și în slujba Sa El nu putea avea părtașie cu întunericul. La El scopul nu putea sfîinți mijloacele; și astfel diavolul, ca răspuns la mărturia sa, a fost pedepsit și adus la tăcere.

În măsura în care evangheliile vorbesc despre slujba Domnului cu privire la relația Sa cu satan, ele îl prezintă ca Acela care doboară pe satan la pământ, îl leagă și îi jefuiește gospodăria. Cartea Apocalipsa ne arată și alte comportări ale lui Isus față de același împotrivor. Acolo vedem cum „satan va fi aruncat pe pământ” (Apocalipsa 12.9) și cum Isus, când va fi venit timpul, îl aruncă „legat în adânc” și în cele din urmă în „iazul de foc și de pucioasă” (Apocalipsa 20.10). Prin aceasta noi putem urmări biruința Domnului Isus asupra lui satan începând din pustie, locul ispitirii, și până la iazul de foc.

Tradus de la: [Die moralische Herrlichkeit des Herrn Jesus \(18\)](#)

Preluat din *The Moral Glory of the Lord Jesus Christ*

Traducere: Ion Simionescu